

פרנקל, יגון

בן אריה וצפורה. נולד ביום כ"ד בניסן תש"ד (17.4.1944) בתל-אביב. למד וסיים את לימודיו היסודיים בבית-הספר על-שם בורוכוב בגבעתיים. לאחר-מכן למד בבית-הספר התיכון על-שם קלעי במקום וסיים את הפנימיה הצבאית שליד בית-הספר הריאלי בחיפה. לאחרונה למד באוניברסיטה העברית בירושלים בחוגים של מחקר החינוך וסוציולוגיה. שנים רבות היה חבר תנועת "הנוער העובד והלומד" וכן גם חבר בגדנ"ע-אויר. הוא גם הדריך בקלוב התעופה בבית-עמנואל שברמת-גן. הדרכת-נוער היתה קרובה ללבו וזו שהביאה אותו כתום שירותו הצבאי לאוניברסיטה העברית — כדי לשקע עצמו בחינוך וסוציולוגיה. חיבתו לבעלי-חיים ולטבע בכלל היתה גדולה. בכל שעות-הפנאי היה "מפליג" אל כל פינות הארץ כשהוא מטייל ונהנה. אהב לשקוע בקריאה ובאופן כזה קנה ידע רב. בעל הומור חד היה ומיוחד במינו, איש-הוויכוח השנון ויחד עם זה איש-שיחה לבבי. יגון היה חבר בגרעין "מיטב", אשר הצטרף לאחר-מכן למשק צרעה, ובו נהג בעדר צאן. שם מצא את חברתו-לחיים ושניהם עברו לגור בירושלים. ביולי 1962 גויס לצה"ל ושירת בצנחן. בהיותו בצבא נשלח לעבודת-הדרכה ב"קן" של "הנוער העובד" בכפר-אתא, שהיה אותה שעה "קן" עזוב, מוזנח וזקוק לשיקום מיסודו. הוא השקיע עמל גופני ורוחני במקום זה ובעמלו ראה ברכה. אחרי שחרורו מן הצבא היה יוצא לשירות מילואים ואף במלחמת ששת הימים נזן את שירותו זה, וביום השני, הוא כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), נפל בהסתערות פלוגתו על מעוזו של הלגיון הירדני; זה היה בקרב שנערך בירושלים כשהוא נפגע מפגז-מרגמה של האויב בפרוץ אנשיו את הגדרות של בית-הספר לשוטרים. הניח אשה כעשרה חדשי אושר אחרי בואם בברית-הנישואין. יגון ידע להעריך נכונה את כוחו של צה"ל ובלבו ידע

כי סוף הנצחון לבוא. אולם הוא לא זכה לראותו בעיניו. הובא למנוחת-
עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. גרעין כפר-אתא,
הנמצא בהכשרה בקבוצת גניגר, זוקפים את החיאת ה"קן" לזכותו ואות
לכך נטעו חורשה לזכרו ב"יער המגינים". בספר "מאירות גברו" של
מפקדת הצנחנים הובאו תולדותיו ותיאור קרביו האחרון. בבטאון
לאינפורמציה ולהווי המקומי של עיריית גבעתיים הונצח שמו וכן הועלה
זכרו ב"ספר הגופלים". תולדותיו ותיאור קרביו האחרון הובאו בספר
"נזכור" שבהוצאת האוניברסיטה העברית בירושלים והסתדרות הסטודנטים
שבה ובעריכת יהודה האזרחי.